

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 18

Chuyến du lịch tốt nghiệp mở màn oanh liệt hoành tráng, kết thúc một cách nhạt nhẽo tầm phào.

Trở về trường, Thẩm Giai Nghi giả bộ như chưa từng có chuyện hát hò tỏ tình, hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ cùng học bài, chuyện phiếm, buôn điện thoại với tôi như mọi khi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất mình vẫn chưa bị ghét. Mình quả nhiên đặc biệt... tuy rằng vẫn còn một quãng xa mới đến mức cực kỳ đặc biệt.

Nhưng lòng tay, đã không thể quay đầu lại được nữa.

Tôi kéo Hứa Bác Thuần ra cửa hàng hoa, nghiên cứu các loài hoa cỏ mà chúng tôi vốn chẳng biết gì.

“Sao lại đến hàng hoa? Chẳng lẽ mày định mua hoa tặng Thẩm Giai Nghi à?” Hứa Bác Thuần không thoải mái cho lắm.

“Đúng thế đấy.” Tôi khổ sở xem xét ý nghĩa biểu tượng được ghi rõ trên các loại hoa.

Mỗi loài hoa dường như đều có ý nghĩa của riêng chúng. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu nồng cháy, hoa bách hợp tượng trưng cho tình yêu thuần khiết, hoa tulip tím đại biểu cho tình yêu khát khao, hoa tulip vàng đại biểu cho tình yêu vĩnh hằng, thất lý hương có nghĩa là “anh là tù binh của em”, cúc trắng là tình yêu chờ đợi.

Mỗi ý nghĩ, tiên sư nó, đều dính dấp đến tình yêu. Lộn tùng phèo cả lên.

Nếu tặng kiểu này, tôi sẽ chẳng có gì đặc biệt nữa rồi.

“Mày đừng lên cơn điên nữa, Thẩm Giai Nghi chắc không thích mày tặng hoa thế này đâu.” Hứa Bác Thuần không đồng tình với tôi.

“Đó là người khác.”

“Hả? Mà nói cái gì?”

“Đó là người khác. Tao không phải người khác.” Tôi tự nói một mình, chậm rãi buông ra một câu, “Người khác tặng hoa thì chán ghét, tao tặng hoa, vẫn được.”

Tôi tròn tròn mắt, cầm một bông hoa thường được gọi là “tai nhỏ [1]” lên.

[1] Một loài hoa màu đỏ giống giống như hoa mào gà, nhưng không được đẹp như hoa mào gà. (Chú thích của tác giả)

Hoa “tai nhỏ” này không bị khiên cưỡng ghép cho ý nghĩa rối rắm vào. Nó xấu một cách rất đáng yêu.

“Đệch, xấu vãi.” Hứa Bác Thuần hơi khó chịu.

“Tiên sư, cũng được đấy!” Tôi trầm ngâm suy nghĩ, chăm chú nhìn chậu hoa “tai nhỏ”.

Dương Quá có Tiểu Long Nữ, tôi có Thẩm Giai Nghi. Dương Quá có hoa Long Nữ, tôi có hoa tai nhỏ. Dương Quá có chim điểu, tôi có Hứa Bác Thuần. Tiên sư nhà nó, thế này không phải vận mệnh xui khiến thì còn là gì nữa!

“Đi thôi, điểu huynh.” Tôi vỗ vỗ vai Hứa Bác Thuần, cầm một bông “tai nhỏ” đi trả tiền.

Từ đó trở đi, cổng nhà Thẩm Giai Nghi ở Đại Trúc, thi thoảng lại xuất hiện vết chân tôi đi qua.

Một đóa hoa “tai nhỏ” xấu xí, đặt dưới cổng nhà.

Kỳ thi thử thứ ba kết thúc, mỗi học sinh lớp Mười hai đều nhận được một tập thể lệ thi xét tuyển đại học.

Buổi chiều sau khi tan học, tôi cầm tập thể lệ chạy đến cửa lớp Hòa.

“Thắm Giai Nghi, cậu có tham gia thi xét tuyển không?” Tôi lật giở tập thể lệ, cọ cọ vào cầm.

“Không biết nữa, tớ vẫn đang nghiên cứu thể lệ. Cậu thì sao?” Thắm Giai Nghi cũng cầm tập thể lệ.

“Tớ cũng đang xem, có điều vẫn chưa quyết định gì cả. Khoa Thiết kế Công nghiệp của Đại học Thành Công nhiều hạn chế quá!” Tôi gãi đầu.

“Tớ thì chú ý đến khoa Quản lý trường Đại học Giao thông, tớ hơi muốn thi xét tuyển vào đấy, vì chỉ phải thi ba môn Văn, Toán, tiếng Anh thôi. Nhưng tớ vẫn chưa biết cái khoa ấy là làm gì cả.” Thắm Giai Nghi chỉ vào một trang trong tập thể lệ.

“Khoa Quản lý à...” Tôi ghi nhớ trong lòng.

Còn phải nói gì nữa sao? Hồi trước tôi có thể vì Lý Tiểu Hoa mà chạy đi học khối Tự nhiên mình chẳng ưa tẹo nào, bây giờ, tôi đương nhiên có thể vì Thắm Giai Nghi mà đi học khoa Quản lý mẹ gì đấy!

Cứ quyết định vậy đi.

Tôi tìm hiểu một chút. Khoa Quản lý trường Đại học Giao thông có hai tổ, Tự nhiên và Xã hội, mỗi trường cấp III đều có hai suất tham gia. Cũng có nghĩa là, trường tôi có hai học sinh có thể tham gia thi xét tuyển vào tổ Xã hội của khoa Quản lý.

Bậc thang trước lớp học thêm.

“Thực ra nếu mà không thích học ngành Khoa học kỹ thuật, thì xét tuyển vào cái khoa mập mờ nước đôi như khoa Quản lý ấy cũng được, biết đâu đấy là cơ hội cuối cùng cho mà thoát khỏi khối Tự nhiên thì sao.” Hứa Bác Thuần nói, cổ vũ

cho ý nghĩ của tôi.

“Tiên sư nó, hình như cũng có lý ra phết.” Tôi len lén nhét miếng giấy vệ sinh bọc đầy nước mũi vào túi quần Hứa Bác Thuần.

Bây giờ, trường trung học Tĩnh Thành dựa vào thành tích học tập để làm căn cứ sơ tuyển các học sinh tham gia thi xét tuyển đại học trước tốt nghiệp. Thành tích của tôi cũng không tệ, Thẩm Giai Nghi lại càng giỏi vĩ, muốn giành được suất thi xét tuyển vào khoa Quản lý không phải chuyện khó. Tôi lại không muốn xét tuyển bên tổ Tự nhiên, vì ngay cả trong trường hợp thuận lợi nhất, hai chúng tôi đều vào được khoa Quản lý trường Giao thông, tôi sẽ phải đối mặt với việc học khác lớp Thẩm Giai Nghi, tôi không thích thế.

“Vì vậy, mình phải tham gia thi ở tổ Xã hội.” Tôi hít thở sâu, bắt đầu tự thôi miên chính mình, quả nhiên là, được!

Về nhà, tôi nói với bố mẹ về quyết định này, bố mẹ đều cảm thấy rất kỳ quặc, không hiểu sao tôi lại nảy ra một ý nguyện xưa nay chưa từng nhắc đến như thế, nhưng thấy danh tiếng của Đại học Giao thông rất tốt, nên không ngăn trở gì tôi. Thầy Lại cũng hết sức ngạc nhiên, nhưng trước ánh mắt không có cửa thương lượng của tôi, thầy đành phải ký vào tập hồ sơ.

Có mục tiêu rõ ràng rồi, tôi bắt đầu bùng nổ cố gắng.

Đến ngày nghỉ, trời vừa sáng tôi đã vừa lăn vừa bò ra khỏi giường, chạy đến cửa trung tâm văn hóa chờ sẵn, vừa học thuộc lòng từ vựng tiếng Anh vừa đợi nhân viên quản lý mở cổng, tiện thể xách theo một cái ba lô chiếm chỗ hộ Thẩm Giai Nghi. Buổi trưa, tôi cầm sách ngữ văn, men theo con đường nhỏ bên cạnh trung tâm văn hóa, vừa đi vừa đọc lên đến tận núi Bát Quái, sau đó chọn một gốc cây to ngồi xuống, thông thả làm bài thi mẫu tiếng Anh, hấp thu hết tinh hoa nhật nguyệt rồi mới chậm rãi xuống núi, trở lại trung tâm văn hóa làm bài tập Toán.

Hơi lạnh ở trung tâm văn hóa khiến người ta thực chỉ muốn ngã lăn xuống bàn hôn mê bất tỉnh một chập.

“Thắm Giai Nghi à Thắm Giai Nghi, lên đại học tứ nhất định sẽ cưa được cậu, hãy đợi đấy!” Tôi ngáp dài, nhìn Thắm Giai Nghi ngồi phía đối diện.

... Thắm Giai Nghi là con ma chăm học, thế nào cũng vượt qua được kỳ thi viết tập trung, tôi đây không thể hy sinh ngay trận đầu này được.

Nghĩ kỹ lại, hai môn Vật lý Hóa học của tôi chỉ ở mức khá, bây giờ lại tập trung vào ba môn Văn Toán Anh mà tôi sở trường nhất, coi như hợp với tính toán của tôi. Đúng thế, đòi người làm gì có sự trùng hợp, tôi luôn lấy ba môn học chung này ra đánh cược với Thắm Giai Nghi, nhất định là có ý nghĩa của nó.

Ngày trước kỳ nghỉ đông, trong hội trường thi xét tuyển đại học, tôi lại không thấy bóng dáng Thắm Giai Nghi đâu cả.

“Làm cái trò gì vậy?” Tôi gãi đầu, đi qua đi lại trong hội trường.

Liên tiếp hỏi mấy đứa liền, Dương Trạch Vu, Liêu Anh Hoàng, A Hòa... đều không hiểu Thắm Giai Nghi gặp chuyện gì. Thời đại đó không có điện thoại di động, hơi tí là đã khiến người ta luống cuống cả lên rồi.

“Chắc không phải ngủ quên đấy chứ?” Tôi dằn mặt ra.

Thắm Giai Nghi xưa nay cực kỳ trầm ổn, chắc không làm ra chuyện như vậy đâu.

Hay là, Thắm Giai Nghi đã gặp phải chuyện gì trên đường rồi?

Trong tâm trạng thấp thỏm bất an ấy, tôi làm hết bài thi viết này đến bài thi khác, hồn vía lơ lửng trên mây.

Vừa ra khỏi hội trường, tôi gọi điện thoại cho Thắm Giai Nghi ngay tắp lự, cũng may người nghe máy chính là Thắm Giai Nghi. Tôi vội hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không hỏi thì thôi, vừa hỏi xong, toàn thân tôi liền bị một luồng điện cực mạnh đánh trúng.

Thì ra ở bên lớp Hòa có một đứa con gái, vòng sơ tuyển xếp sau Thắm Giai Nghi,

nhưng lại muốn Thẩm Giai Nghi nhường suất thi xét tuyển vào khoa Quản lý cho nó, sau một hồi nói chuyện, Thẩm Giai Nghi liền nhường luôn cái suất ấy cho đứa kia.

“Đệch! Sao cậu không nói với tớ!” Tôi kêu gào thảm thiết, sắp sửa chết trong buồng điện thoại công cộng đến nơi.

“Haiz, là thế đấy.” Thẩm Giai Nghi cũng không biết phải nói gì, giọng có vẻ day dứt.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, thật chỉ muốn giết chết cái đứa khốn kia thôi.

Về sau tôi thăm dò được, đứa con gái thay thế Thẩm Giai Nghi tham gia thi xét tuyển cũng không đến thi, không rõ nguyên nhân vì sao, hoàn toàn đã phụ tấm lòng nhường suất của cô. Toàn bộ sự việc này, căn bản chính là tên đại ma vương Vận Mệnh chơi tôi một ván!

“Có cần đến Tín Nguyện Hành thấp hương không?” Hứa Bác Thuần nhún vai.

“Đếch cần!” Tôi chạy như điên.

Hết kỳ nghỉ đông, kết quả thi được công bố.

Tôi vượt qua kỳ thi viết tập trung, lọt vào vòng thi vấn đáp của khoa Quản lý Đại học Giao thông.

Những bước phát triển sau này được gọi tắt là “oán nam bi phần báo thù”, tôi ôm mối hận vô biên trong lòng, cầm theo một tập lý lịch “trông vậy mà không phải vậy” đến trường Đại học giao thông có tỷ lệ nam nữ là 7/1, còn được gọi tắt là trường con trai, để tham gia thi tuyển.

Vòng thi này chỉ có bốn cửa, trong đó có một phần viết bài luận, đề bài hình như là một thứ rắc rối kiểu “theo đuổi thành công” [2] gì đấy. Ba cửa còn lại lần lượt diễn ra trong ba phong học, mỗi cửa đều có hai đến ba thầy cô giáo trấn giữ. Mấy thầy cô giáo rúc trong phòng thi hình như đang chơi trò áp lực, rất nhiều thí sinh

ở trong ra ngoài đều khóc hết nước mắt, tôi thấy hẳn là mấy đứa mít ướt ấy đã nằm trong danh sách bị loại cả rồi.

[2] Bài này sau đó tôi được 97/100 điểm, hoàn toàn là bốc phét thành thần. (Chú thích của tác giả)

“Có chết cũng phải cười.” Tôi vặn vẹo cần cổ.

Kẻ đang ôm mối hận lớn lao với tên đại ma vương Vận Mệnh như tôi đây, lại ở trong một trạng thái siêu thoát rất kỳ diệu. Liên tục ba cửa, các thầy cô cứ rề rà, làm sự nhẩn nại còn lại trong tôi mỗi lúc một ít đi.

“Em từng làm phụ trách trong hai đợt trại hè Phật học, vậy, ‘Phật’ là gì?” Thầy giáo gầy nhìn tôi.

“Chuyện này em mà nói rõ được mới lạ đấy, chính như câu, đạo khả đạo, phi thường đạo.” Tôi nhú mày.

“Em Kha Cảnh Đằng, tại sao em cho rằng khoa chúng tôi sẽ nhận em?” Thầy giáo béo không có vẻ gì là hứng thú.

“If you risk nothing, then you risk anything.” Tôi nhìn đồng hồ trên tường, thi gì mà lâu quá.

“Có phần hỏi một đằng trả lời một nẻo rồi đấy nhé!” Một thầy giáo khác cười gằn, ve vẩy bảng điểm cấp III của tôi, nói: “Thành tích của em rất tệ, trình độ này mà vẫn dám thi xét tuyển vào Đại học Giao thông của chúng tôi sao!”

“Xin thầy có được không! Em xếp thứ 26 toàn trường đấy!” Tôi trợn mắt nhìn các thầy, nói: “Nếu thành tích của em tốt hơn chút nữa, em đã thi vào khoa Y rồi, còn chạy đến cái khoa Quản lý này làm gì?” Tôi không hề sợ hãi.

Cứ vậy, thi tuyển kết thúc.

Tôi được nhận.